

İÇ SIKINTISINDAN MUSTARİP 'DAHİLİYE' MÜTEHASSISI

Penguen'deki köşesinde 'Her Şey Olur' sükûnetiyle dışarıda olup bitenlere bakan çizer Cem Dinlenmiş, 'Dahiliye' adlı sergisinde ise deforme portreler rehberliğinde iç sıkıntısını hafifletmeye çalışıyor

ELİF TÜRKÖLMEZ | 3

Cem Dinlenmiş'in sergisi, 13 Mart'a kadar Galeri x-ist'te görülebilir.

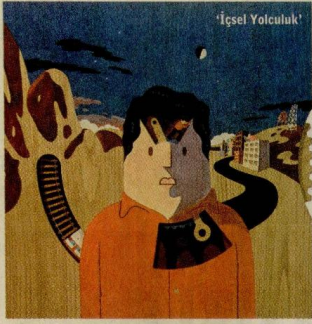
'129 T'yi özledim'

Çizim mazisi epey eski Dinlenmiş'in. Grafik okumadan önce de zaten hep çiziyordum. Evde de ortam atölye havasında olunca 'iyi çizen çocuk' olmak kaçınılmaz. Kadıköy Anadolu Lisesi mezunu. Yatılı değil ama zira ev de hemen oracıkta. Göztepe'de. "Talaş Günü'ne gidiyor musun?" diyorum. Pek kismet olmuyormuş. Okuldan kaçıp Moda sahiline gitmek, kayalıklarda bira içmek, çayırda zaman geçirmekse "Tabii canım, tabii."

Kadıköy Anadolu'nun ona bir güzelliği de şu olmuş. "Her etkinlikte 'Afişi de Cem çizer' durumu sabit. Elim alıştır, oradaki çalışmalarım beni işe ısındırır" diyor. Hâlâ sorulunca okuduğu üniversitenin ismini değil, mezun olduğu okul olarak 'K.A.L.'i anıyor.

Vapuru ve 129 T'yi seviyor. 129 T'nin iyi yanı şu. İstikamet Cem Dinlenmiş'in evinin önu ve köprüyü geçtiği halde tek bilet alıyor. "Biraz kalabalık oluyor o yüzden, ama seviyorum yine de" diyor. Zaten sergi için atölyede zaman geçirdiği için bir süredir binemiyormuş. Evi de, 129 T'yi de özlemiş.

Yandaki fotoğrafı için "Aa, kıza benziyor" diyorum. "Hadi ya!" diyor, "Saçları yüzünden mi acaba?" Kaşları o zaman da şimdiki gibi çatıkmiş. "Kaşlarını çatmıyorum aslında ama bilmem ki..." diyor. Bir de hiç 'rol' yok. Söyle ki, fotoğraf çekiminde objektife bakıp 'hayali siz'e gülemeyince şöyle diyor: "Durup dururken gülemem ki. Konuşsak, komik bir şey söyleseniz gülsen, çekseniz..."

'İçsel Yolculuk'

FOTOGRAF: MUHSİN AKGÜN

Cem Dinlenmiş, daha önceki şehir manzaralı, bol binalı, bulvarlı ve boş arsali çizimlerinin aksine bu kez portrelere ağırlık vermiş. Yüzleri parçalayıp, bozup tekrar yapıştirarak 'içinin sıkıntısı yüzüne yansıyan', 'içindeki çarkları döndürdüğüce duyular ve ifadesi de değişen' portreler yaratmış.

İç mihrak değil iç sıkıntısı

Penguen'de gündeme dair çok çağrışımlı karikatürler çizen Cem Dinlenmiş, iç mihraklara değil, içsel yolculuğa odaklandığı yeni sergisi 'Dahiliye'yle 13 Mart'a kadar Galeri x-ist'te. Bu kez işe politika karışmadığını söyleyen sanatçı, "Karıştıysa eğer, o da benim dahil oluşumdandır" diyor

çizmesen, sanki 'Dükkânı kapatıp bir yere gitmek gibi' olur. İnsanlar gelip bakar, burada bir adam vardı ne oldu diye. Başka bir işte çalışsan kapatırsın dükkânı da, dergide oluyorum.

(Sergi fikri kesinleşince Avrupa yakasında küçük bir atölye tutmuş kendine. "Evde zor değil, odama da yapabiliyordum ama bu şekilde daha iyi konsantre olurdum, o işe yaradı yoksa bizim ev zaten atölye. Babam rössam" diyor. "Aslında resim restorasyonu yapıyor. Hatta şu geçenlerde rekor fiyata satılan Osman Hamdi'nin 'Han İç'i' adlı eseri bizim evdeydi günlerce. Babam onu restore etti, dikti falan..." diye anlatıyor. Resmin yanından kahveyle geçerken kalp çarpıntılarının arttığı günler yaşanmış yani. Abi de mimar bu arada: Can Dinlenmiş. O da bol ödüllü, piyasada ismi hep iyi işlerle duyulan biri.

"Anneniz?" diyorum. "O da bizi sevdiğiyle sarıp sarmalıyor" diyor.)

'Dahiliye' fikri nasıl gelişti? 'Keşişme III'ten farklı olarak burada politik olanın 'patolojisi' de okunuyor sanki. Ben işleri yapıp ondan sonra düşünüyorum üstünde. Anlam ve biçim çok iç içe ilerliyor. Herhangi birinin önceliği yok. Bir fikir bulup onun üzerine yapıyorum. Yorum da izleyiciye bırakıyorum. Sence mesela ne anlatıyor bu işler? Sanki bir kent var. Ya da bir ülke. Düşün salonu, hastanesi, okulu, genelkurmay başkanlığı falan,

ELİF TÜRKÖLMEZ

Cem Dinlenmiş, birkaç yıl önce Penguen'deki 'Her Şey Olur' adlı köşesinde belirlediğinde, hatırı sayılır bir kitle 'Bu da kim?' diye sormuştu. 'Kim bu, bilmem nerelerde siyaset okumuş, çok ciddi politik geçmişe sahip, gündemi böyle okumayı becerebilen insan?'

(Bu esnada o, ağırlığı hafiflettiğinde saklı işleri daha 20 yaşında bir üniversite öğrencisinin, Cem Dinlenmiş adlı, kabarcık saçlı, gözlüklü (Artık lens kullanıyor), çatık kaşlı bir 'çocuğun' çizdiğini öğrenince ayrı, kendisiyle 'geng yetenek' kontenjanından yapılan söyleşilerdeki ağırbaşlı duruşuna ayrı şaşırdık.

Bant'taki işlerini, Ammavelakin işörtlülerini, Take Away İstanbul Guys gibi projelerini de sevdiğimiz Dinlenmiş'le dahil olmak ya da olmamak üzerine konuştuk. **Bundan birkaç sene önce 'Dikkat çeken genç yetenek'ken, mizah dergisinde galerilere sıçramanın bir yerini yurdunu yadrigama duygusu yaratığını söylemiştiniz. Şimdi nedir durum?**

Yeni yeni alıştım. Ama yine de o tempoya ayak uydurduğum pek söylenemez. Diğer sanatçılar gibi her türlü işini zamanında bitirebilen biri değilim. Belli bir süresi oluyor sergiye hazırlanmanın. Atıyorum, iki ay önce başlamak gerekiyor. Ben

sergi açılmadan bir gün önce son işi getiriyorum.

Dergideki geceleme geleneğinin payı var mı acaba bu kötü alışkanlıkta?

Aslında çok da o geleneği sürdürüyüm diye uğraşmıyorum ama zor oluyor dergiyle uğraşırken bir de başka işlere zaman ayırmak. Haftada üç günümü alıyor dergi. Sabahlamadan sonra geçen bir günlük uyku da buna dahil.

(Bu esnada konu bir şekilde okula, öğrenci olmaya geliyor. Okulum devam edip etmediği muğlak. Yani öğrenci işlerini açık bulup bir transkript alabilse kontrol edecek dersi kalıp kalmadığını ama ne mümkün! Marmara Üniversitesi'nde Grafik okumuş. "İnternette de bakılmıyor ki" diyor. Kendisini öğrenci gibi hissediyormuş hâlâ, her yere öğrenci yazdırıyormuş. "Sen artık ünlü oldun, iki-üç dersin hesabını mı yapacağız, geçireverelim diyor mu hocalar?" diye soruyorum. "Bilmem, belki de demislerdir, bir bakmak lazım" diye yanıtlıyor, sonra gültüyor ve "Gülüşmeler!" deyip tekrar gültüyor.)

Yani dergi, diğer işlere taşınıyor mu?

Hayır, tam tersi orada yaptığım çalışmalar beni besliyor. Sürekli bir yerler çizmiş oluyorum. Bir de okura karşı bir sorumluluk hissediyorum. Şimdi bir hafta

'Muhabir olmak isterdim'

Her Şey Olur'da gündem takibi açısından bir muhabir emeği de var...

Ben aslında muhabir olmak isterdim ama çok zor ve benim yaptığım işten çok başka bir şey olduğunu düşünüyorum. Bir dergide siyasi espri düşünen biriyle bir muhabirin amacı bile aynı değil. Benim yaptığım gündem takibi çok da 'muhabir işi' değil. Ben gazetelerden ya da televizyondan takip etmiyorum olan biteni. Çalışırken internet her an elimin altında açık ve bu sayede zaten her şeyden haberim oluyor. Özel bir takibe gerek kalmıyor. Bir de muhabirlikte bu kadar özgür olamazsın sanırım. Çizmek daha özgür hissettiriyor. Bir şey anlatabilme imkânı da daha fazla...